

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľky: 1/ **J.**, nar. X. v H., štátna príslušníčka Čínskej ľudovej republiky, naposledy bytom v zahraničí: H., okres Q., t. č. PT O., navrhovateľky: 2/ **malotej A.**, nar. X., zast. matkou navrhovateľkou 1/, obe zast. Mgr. Z., S. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-308-21/PO-Ž/2008 zo dňa 26. augusta 2008, na odvolanie navrhovateľiek proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 62/2008-76 zo dňa 1. apríla 2009 takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 62/2008-76 zo dňa 1. apríla 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľkám 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2473/PO-Ž/2007 zo dňa 26. augusta 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13

ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľke a jej maloletej dcére azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľkám a súčasne rozhodol, že v ich prípade neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1, 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov do Čínskej ľudovej republiky.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľkou udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu. Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľka požiadala o azyl dvakrát. Prvý raz to bolo v roku 2006 z dôvodu legalizácie svojho pobytu na území SR, keďže prišla na územie SR v roku 1998 a po uplynutí 30 dňového víza sa tu zdržiavala nelegálne, pričom uviedla, že jediným dôvodom odchodu z Číny bola jej vôľa ísť za manželom, pričom okrem iného uviedla, že v Číne nemala žiadne problémy a že nebola členkou žiadnej strany či hnutia.

Vo svojej druhej žiadosti uviedla, že ako dôvod :1/ členstvo vo FG, 2/ nesúhlas s komunistickým režimom v Číne, 3/ s politikou jedného dieťaťa a tiež 4/ záplavy v Číne.

Pokiaľ ide o dôvody (ad:1, 2 a 4) krajský súd uviedol, že vo vzťahu k týmto dôvodom je navrhovateľka nedôveryhodnou, pretože tieto dôvody neuvádzala v predchádzajúcom azylovom konaní a pokiaľ by bola stúpenkyňou hnutia FG, vedela by odpovedať na najzákladnejšie otázky viažuce sa k nemu. Navrhovateľka však nevedela koľko základných cvikov sa cvičí, ako sa volajú, ako sa cvičia.

K dôvodom (ad: 2 a 4) krajský súd uviedol, že iba nesúhlas s politickým režimom, resp. existencia prírodných katastrof nie sú dôvodom na udelenie azylu, pretože takto definované dôvody žiadosti nespĺňajú prakticky ani jeden zo štyroch predpokladov jeho udelenia podľa cit. ustanovenia.

Pokiaľ ide o dôvod (ad: 3 - politika jedného dieťaťa), odhliadnuc od toho, že tento dôvod neuviedla v predchádzajúcom konaní, krajský súd poukázal na aktuálnu situáciu v počte narodených detí na jeden manželský pár (1,72) ako aj praktickú zmenu v aplikácii politiky jedného dieťaťa v Číne a to v prospech rodín s dvoma a viac deťmi. Navyše aplikácia

politiky jedného dieťaťa sa nevzťahuje na manželské páry, žijúce v zahraničí a následne sa vracajúce do Číny. Narodenie druhého dieťaťa v zahraničí nie je narušením zásad politiky jedného dieťaťa. Podľa krajského súdu sankcia finančného charakteru (nariadenie č. 63/2001) za porušenie zásad tejto politiky je (netradičným) zásahom štátu do výsostne súkromných vzťahov medzi manželmi, nedochádza ním k perzekúcii rodičov, resp. k neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu. Finančná pokuta nie je podľa krajského súdu prenasledovaním alebo neľudským zaobchádzaním v zmysle platnej právnej úpravy resp. judikatúry.

Krajský súd považoval rozhodnutie odporcu v časti o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľke za vecne správne, nakoľko podľa vykonaného dokazovania odporcom sa nepreukázalo, že navrhovateľke v prípade návratu hrozí vážne bezprávie špecifikované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle. Rovnako sa stotožnil aj s rozhodnutím odporcu o neexistencii prekážky jej administratívneho vyhostenia, pričom v podrobnostiach na správnosť uvedených záverov odporcu odkázal.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil v celom rozsahu ako vecne správne.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie, v ktorom namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľka namietala, že krajský súd nesprávne posúdil informácie o situácii v Číne, najmä tie ktoré sa týkajú politiky jedného dieťaťa a nebezpečenstva, ktoré navrhovateľke, jej manželovi a dcére A. hrozia vzhľadom na uplatňovanie tejto politiky. Vyjadril presvedčenie, že v prípade návratu do krajiny pôvodu jej hrozí prenasledovanie resp. vážne bezprávie. Poukázala na to, že má dve deti, pričom jej druhá dcéra sa narodila na Slovensku bez povolenia čínskych úradov. Syn A. (nar. X.) zomrel dňa X.. Z uvedenej skutočnosti je zrejmé, že s manželom chceli mať aj ďalšie deti, čo je pre nich v Číne nemožné. Podľa navrhovateľky, finančné sankcie, násilná sterilizácia alebo potrat v prípade, ak by bola znova tehotná, odmietnutie zapísania maloletej dcéry do školy a sociálne znevýhodňovanie sú natoľko závažné, že v nej vzbudzujú opodstatnené obavy z vážneho

bezprávia resp. prenasledovania v prípade, ak by sa do krajiny pôvodu vrátila. V tejto súvislosti poukázala na správu MV VB publikovanú 16.4.2009 ako aj správu Centra pre reprodukčné práva z roku 2008.

Podľa navrhovateľky sankcie ktoré jej v prípade návratu do krajiny hrozia predstavujú neprijateľné opatrenia porušujúce jej základné práva. Ide predovšetkým o právo na ochranu pred mučením a neľudským alebo krutým zaobchádzaním, právo na život a právo na ochranu jej rodinného a súkromného života. Poukázal na to, že tieto práva sú chránené aj ústavou SR a preto jej je povinná SR poskytnúť ochranu a chrániť ju pred porušením týchto práv.

V súvislosti so správou MV VB o tzv. čiernych deťoch alebo „Hei Haizi“ navrhovateľka poukázala na to, že aj jej dcéra by bola vystavená vážnemu bezpráviu. Zdôraznila, že jej dcéra sa narodila na Slovensku, chodí tu do školy hovorí viac po slovensky ako po čínsky, čo by ešte viac zneprijemňovalo jej život v Číne, kde by mohla čeliť aj tej skutočnosti, že by jej Čína nepriznala občianske práva.

Na základe uvedeného navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhla v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľka v odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by viedli k zmene právneho názoru odporcu s v súvislosti s vydaním napadnutého rozhodnutia. Dodal, že krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu, nakoľko ani počas konania pred súdom sa navrhovateľke nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať opodstatnenú obavu z perzekúcie v krajine jej pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. augusta 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 10 zákona o azyle (v znení účinnom do 30.11.2008) ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods.1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa §13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov (v znení účinnom do 30.11.2008) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľke a jej maloletej dcére na území Slovenskej republiky, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka ich administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov do Číny. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky v opravnom prostriedku a z takto

vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľke a jej maloletej dcére nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Odporca po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľke a jej maloletej dcére podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľkine dôvody za dôvody, pre ktoré by bola navrhovateľka v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavená reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Podľa odporcu neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by podľa § 58 ods. 1 a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov bránili navrhovateľke v návrate do Číny, pretože v jej prípade neexistuje žiaden predpoklad, že by bol ohrozený jej život alebo sloboda z dôvodu jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie. Navrhovateľka v krajine pôvodu nebola nikdy trestne stíhaná a ani nečelila žiadnej perzekúcii zo strany polície či iných bezpečnostných alebo štátnych orgánov. Zároveň uviedol, že navrhovateľka krajinu pôvodu opustila legálne na svoj platný cestovný doklad a to letecky, pričom pri vycestovaní nečelil žiadnym problémom zo strany oficiálnych orgánov štátu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správy o dodržiavaní ľudských práv v Číne vydané Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu Ministerstva zahraničných vecí USA z marca 2007 a marca 2008, Súhrnná teritoriálna informácia o Číne spracovaná zastupiteľským úradom ČR ku dňu 1.4.2008, Human Rights Watch- správa o stave vo svete 2007 - Čína, informácie z ústavy čínskej ľudovodemokratickej republiky a z článkov slovenských denníkov z roku 2008), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu

so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľky v súvislosti s dôvodmi, pre ktoré žiadala udeliť azyl a na možné riziká návratu navrhovateľky a jej maloletej dcéry do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 19.6.2008) vyplynulo, že navrhovateľka uviedla, že trvá na dôvodoch, ktoré uviedla v predchádzajúcom azylovom konaní, dodala, že v Číne platí zákon o politike jedného dieťaťa. Má dve dcéry, keby sa vrátila do Číny, bola by perzekvovaná. Keď v roku 1998 odchádzal z Číny, mala už jednu dcéru, nezobrala ju so sebou, lebo bola ešte malá. Vtedy nemala problémy, ale teraz by ich mala. Dcéra zostala v Číne, kde študuje, naplánuje za nimi prísť, pretože aj ona s manželom tu žije nelegálne.

Uviedla, že v roku 1992 boli v Číne veľké záplavy, zničili im pozemky a obydlia, odkedy je na Slovensku, veľké záplavy sa opakovali, preto sa bojí, že by sa mohli zopakovať a obáva sa, že by sa utopila.

Ako ďalší dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedla, že je členkou Falung Gong od roku 1989, v roku 1989 ju neznámi ľudia chytili a zmlátili, polícii to nenahlásila, lebo sa bála, že ju zatvoria do väzenia. Na otázky položené odporcom, kto je zakladateľom hnutia, koľko hlavných cvičení existuje, aké sú hlavné cviky, čo je symbolom hnutia a či vi predviesť nejaké cviky, odpovedala, že nevie.

Na otázku, čo vie povedať o hnutí FG, povedala, že vie len toľko, že členovia hnutia sú prenasledovaní vládou.

Na otázku, prečo o tomto dôvode nehovorila v predchádzajúcom konaní, odpovedala, že nevie uviesť.

Na otázku, prečo nepožiadala o azyl po príchode na Slovensko, v roku 1998, keď navyše jej manžel o azyl požiadala, odpovedala, že nevedela o tejto možnosti, potom mala dieťa, chcela počkať kým vyrastie.

V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva, že by ju mohli zavrieť do väzenia, za to že je členkou FG a obáva sa aj finančnej pokuty za to, že má dve deti. Pokuta je asi 20 000 - 30 000 Juenov.

Napokon uviedla, že nikdy nebola trestne stíhaná, väznená či iným spôsobom prenasledovaná v krajine pôvodu.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľke azyl neudelil, poukázal na to, že navrhovateľka požiadala prvýkrát o udelenie azylu na území Slovenskej republiky 3.4.2006 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Adamov - Gbely. V mene svojom a svojej dcéry A. z politických a ekonomických dôvodov. Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu č. p. MU 366-23/Ž/2006 zo dňa 9.8.2006 bolo potvrdené rozsudkom KS v Bratislave a ten rozsudkom Najvyššieho súdu SR (1Sža 25/2007), rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.4.2008.

Druhýkrát požiadala o udelenie azylu na území Slovenskej republiky 3.6.2008 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Adamov - Gbely. Dôvodom jej žiadosti bolo, že v Číne platí zákon o politike jedného dieťaťa, ona má dve dcéry, keby sa vrátila do Číny, bola by perzekvovaná, obáva sa záplav a zatknutia za členstvo vo FG.

Odporca k jednotlivým dôvodom navrhovateľky uviedol, že navrhovateľka v čase odchodu z krajiny pôvodu mala len jednu dcéru, ďalšie dve sa jej narodili po príchode na Slovensko (jedno dieťa zomrelo). Prípadná finančná pokuta za porušenie zásady politiky jedného dieťaťa, nie je prenasledovaním v zmysle zákona o azyle, navyše odporca poukázal na správy o krajine pôvodu, ktoré potvrdzujú, že limitovanie mestských rodín na jedno dieťa a vidieckych na dve deti je na ústupe, pretože táto politika zabránila rastu viac než miliardovej čínskej populácie, navyše podľa dostupných správ čínski občania študujúci alebo pracujúci v zahraničí, čo je aj prípad navrhovateľky, sa môžu vrátiť do Číny s viac ako jedným dieťaťom bez akýchkoľvek problémov.

K dôvodu členstva navrhovateľky vo FG, odporca uviedol, že je málo pravdepodobné, aby osoba, ktorá sa cíti byť prenasledovaná a ohrozovaná ešte v roku 1989, opustí krajinu až po niekoľkých rokoch, pričom nemá ani základné vedomosti o hnutí, cvikoch, symbole, resp. zakladateľovi hnutia.

Navyše pokiaľ by takéto dôvody existovali, uviedla by ich už v predchádzajúcom azylovom konaní.

Odporca napokon v rozhodnutí uviedol, že síce zo strany čínskych úradov dochádza k potláčaniu FG a aktivisti FG môžu čeliť zlému zaobchádzaniu, ak sa dostanú do pozornosti úradov, avšak navrhovateľka ako sama uviedla, do kontaktu kvôli členstvu v hnutí s čínskymi úradmi neprišla, preto je neopodstatnené sa domnievať, že by bola ona alebo jej maloletá dcéra v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavená reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľkin dôvody pre udelenie azylu nie je možné považovať za relevantné v zmysle zákona o azyle, keď v konaní nebolo preukázané, že by bol navrhovateľka opustila krajinu pôvodu z dôvodu obavy z prenasledovania zo strany štátu, armády, polície a taktiež nevyvíjala žiadnu činnosť, pre ktorú by jej alebo jej dcére hrozila akákoľvek perzekúcia. Preto, ak krajský súd rozhodnutie odporcu považoval za zákonné a ako také ho potvrdil, bolo potrebné s jeho právnym názorom súhlasiť.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Odvolací súd dospel k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany (podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle) a o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Číny (podľa § 58 ods.1 a 2 zákona o pobyte cudzincov) náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle a zákona o pobyte cudzincov.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle)

neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že odporca náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Odvolací súd v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. o) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, pričom odvolací súd poukazuje na to, že navrhovateľka v priebehu celého administratívneho a súdneho konania neuviedla takú relevantnú okolnosť, ktorá by naznačovala, že sa v jej prípade jedná o osobu, ktorá je v krajine svojho pôvodu prenasledovaná z dôvodov uvedených v zákone o azyle a ako taká si vyžaduje ochranu pred prenasledovaním prostredníctvom azylu.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu, ktorý si zistenia odporcu verifikoval doplnením dokazovania o aktuálne informácie o krajine pôvodu. Závery krajského súdu, najmä čo sa týka vylúčenia možnosti postihu navrhovateľky po návrate do krajiny pôvodu za porušenie zásady politiky jedného dieťaťa, teda osoby žijúcej v zahraničí, na ktorú sa prípadné sankcie za porušenie tejto politiky nevzťahujú, korešpondujú s obsahom správ o krajine pôvodu, na ktoré sa krajský súd odvoláva.

Preto námietky navrhovateľky uplatnené v odvolaní odvolací súd vyhodnotil za nedôvodné a rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutí o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľkám 1/ a 2/, ktoré nemali úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 11. augusta 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová